

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167182353184/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

skrive Afhandlinger om Kælleroeden og at plante Potatos, ja det, som endnu var mere, skrive Recensioner eller Passtoiler over enhver Autor, naar idenne kunns ikke, som ovenfor et sagt, horte til gens en place. Sandt er det, at jeg for min Del vilde hellere aldrig røre Pennen, naar jeg ikke maatte paa Guds grønne Jord vælge mig, hvad Materie jeg vilde til at skrive om; og saaledes tænkte mange, som virkelig af Naturen havde Kalb til at skrive; men utallige fandtes der ogsaa, om hvilke man kunde sige med Friherre von Salis:

Des irechen Schmierers Feder hält
kein Drahnen, keine Furcht im Fägel.
Wuth ist es nicht. Statt Fungers Kerben, wähet
er lieber sich den Wegel.

Tænkefriheden har ellers her i Danmark været lige saa uendelig, som det østerrøiske Korns Indførsel i Norge. Sært have begge Dele været aldeles forbudne og kontrabande. Ve den! som da vovede paa hellere at stjæle sit Korn ind end at kulde ihjel! Ve den! som da vovede fritsigt at tænke: den og den politiske Ulykke kunde saaledes ved disse eller andre iendelige Midler afhendes; den og den Mand staar ved Rosmarterns Side og hvælper ham stabelige Anslag i Øret ligesom Djævelen hos Milton, der i Skikkelse af en Frø laa ved Øret af den sovende Eva i Paradis. Vovede man alene sig langt fra at vege paa saadan en Mand, eller udlede bære hans endte Samvittighed nogle fatalske Træl af vores Skrifter, som vare værdelige paa ham, brag var Jæderen for et saa stabeligt Anlæg forjalden undet den literariske Lovheds Indvirkning, over hvis Fortal var med guldne Bogstaver skrevet disse Ord: qu'ils rampent, ou qu'ils meurent!

Sandheden lader sig ikke længe undertrykke. Den er lige-

gens en place. Embedsmand. — Des irechen Schmierers Feder v. l. v., den irakke Smørers Pen holder ingen Træster, ingen Krøgt i Lomme. Det kommer ikke af Mod. I Steden for at da af Stult foretrakker han at faa Brødt! — Djævelen hos Milton, d. v. l. i Miltons Digt „Det tabte Paradis“ — qu'ils rampent v. l. v., trub eller da